

den 21. juni

JEG LIGGER PÅ SIDEN på slagbænken. Kan umuligt sove. Her midt om sommeren er natterne bleglyse og skænker ingen fred. Væguret oven over mig vil snart slå et. I stilheden vokser pendulets tikken. Hakker hver sætning i stykker. Hvert tilløb til en fornuftig tanke. På bordet ligger brevet fra hende kvinden.

Lig stille, siger jeg til mig selv. Nu ligger du stille og sover.

Jeg kommer til at tænke på Traja, en pointertæve, vi havde, da jeg var lille. Hun kunne aldrig finde fred, trissede rundt i køkkenet som et genfærd med kløerne klikkende mod det lake-rede trægulv. De første måneder havde vi hende i bur inden døre for at tvinge hende til at slappe af. Familiens ”dæk”, ”sit”, ”bliv liggende” genlød uafbrudt i huset.

Nu er det ligesådan. Der ligger en hund i brystet på mig, som vil springe op, hver gang uret tikker. Hver gang jeg trækker vejret. Men det er ikke Traja, der ligger på spring i mit bryst. Traja ville bare traske omkring. Løbe rastløsheden ud af kroppen. Denne hund vender hovedet væk fra mig, når jeg prøver at kigge på hende. Hun er opfyldt af onde hensigter.

Jeg vil prøve at sove. Nogen burde låse mig inde. Jeg burde have et bur i køkkenet.

Jeg står op og kigger ud ad vinduet. Klokkeren er kvart over et. Det er lyst som om dagen. Skyggerne fra de gamle fyrretræer i udkanten af grunden strækker sig lange hen mod huset. Jeg tænker, at de ligner arme. Hænder, der strækker sig op af deres

urolige grave og griber ud efter mig. Brevet ligger der på køkkenbordet.

Jeg er i kælderen. Klokken er fem minutter over halv to. Hunden, som ikke er Traja, er på benene. Den løber rundt i udkanten af min forstand. Jeg prøver at kalde på den. Vil ikke følge efter den ind i denne uberørte vildmark. Hovedet er blankt på indersiden. Hånden farer hen over væggen. Griber forskellige genstande. Hvad skal jeg med dem? Mukkerten. Kobenet. Kæden. Hammeren.

Hænderne lægger det hele i bagagerummet. Det er som et puslespil. Jeg kan ikke se, hvad det forestiller. Jeg sætter mig i bilen og venter. Jeg tænker på kvinden og brevet. Det er hendes skyld. Det er hende, der har jaget mig ud af min forstand.

Jeg kører bilen. Der er et ur på instrumentbrættet. Kantede streger uden mening. Vejen fører ud af tiden. Hænderne holder så hårdt om rattet, at det gør ondt i fingrene. Hvis jeg kører mig ihjel nu, må de skære rattet ud af bilen og begrave mig med det. Men jeg vil ikke køre mig ihjel.

Jeg standser bilen hundrede meter fra bredden, hvor hun har sin båd. Jeg går ned til elven. Den ligger blank og stille og venter. Det klukker svagt under robåden. Solen danser i krusningerne efter en ørred, der kommer op til overfladen og spiser pupper. Myggene flokkes om mig. Svirrer rundt om ørerne. Slår sig ned omkring øjnene og i nakken og suger blod. Jeg tager mig ikke af dem. En lyd får mig til at vende mig om. Det er hende. Hun står kun ti meter fra mig.

Hendes mund åbner sig og former sig rundt om nogle ord. Men jeg hører ingenting. Der er sat låg på ørerne. Hendes øjne bliver smalle. Irritationen tændes derinde. Jeg træder to prøvende skridt frem. Jeg ved endnu ikke, hvad jeg vil. Jeg befinder mig i grænselandet uden for vid og sans.

Nu får hun øje på kobenet i min hånd. Munden går i stå. De smalle øjne udvides igen. Et sekund af overraskelse. Derefter frygt.

Jeg får selv øje på kobenet. Min hånd bliver hvid omkring stålet. Og pludselig er hunden tilbage. Enorm. Poterne er som hove. Børsterne rejser sig fra nakken og helt ned til halen. Kindtænderne er blottede. Den vil sluge mig med hud og hår. Og bagefter vil den sluge kvinden.

Jeg er henne ved hende. Hun kigger som forhekset på kobenet, og derfor rammer det første slag lige over tindingen. Jeg knæler ved hendes side og lægger kinden mod hendes mund. Et varmt pust mod huden. Jeg er ikke færdig med hende endnu. Hunden kaster sig som en vanvittig over alt på sin vej. Kløerne river store sår i jorden. Jeg raser. Jeg løber ind i vanviddets overdrev.

Og nu skridter jeg hurtigere til.

KIRKEBETJENT PIA SVONNI står i sin rækkehusave og ryger. Normalt holder hun cigaretten, som piger skal, mellem pegefing-
er og langemand. Men nu holder hun den klemt fast mellem
tommel og pegefinger. Der er fandens til forskel. Midsommer
nærmer sig, det er derfor. Man går nærmest amok. Vil ikke
sove. Har heller ikke behov for det. Natten hvisker og lokker
og trækker i én, så man må ud.

Elverpigerne ifører sig nye sko af den blødeste birkebark.
Det er den rene prinsessekonkurrence. De glemmer enhver
forsigtighed og danser og svanser på engene, selvom der måske
kommer en bil forbi. Slider skoene itu, mens de underjordiske
står gemt mellem træerne og betragter dem med store øjne.

Pia Svonni maser cigaretten ned mod bunden af den
omvendte urtepotte, der fungerer som askebæger, og lader
skoddet falde ned i hullet. Hun får den indskydelse at cykle
ned til Jukkasjärvi kirke. Der er vielse i morgen. Hun har alle-
rede gjort rent og pyntet op, men nu får hun den idé, at hun
vil plukke en stor buket blomster til alteret. Hun vil gå ud på
engen bag kirkegården. Der vokser engblommer, smørblomster
og purpurfarvede storkenæb i en sky af vild kørvel. Og forglem-
migejerne hvisker i grøftekanten. Hun stopper mobiltelefonen
i lommen og binder snørerne på sine joggingsko.

Midnatssolens lys lyser over grunden. Det spæde lys falder ind
gennem stakittet, og de lange skygger fra tremmerne får græs-
plænen til at ligne et hjemmevævet kludetæppe med gulgrønne
og mørkegrønne striber. En flok stære kæfter op og laver et
farligt postyr i et af birketræerne.

Det går ned ad bakke hele vejen til Jukkasjärvi. Pia tramper i

pedalerne og skifter gear. Farten er livsfarlig. Og ingen hjelm har hun på. Håret blæser væk fra hovedet. Det er, som dengang hun var fire år og gyngede stående på bildækket ude på gårdspladsen, til det føltes, som om gyngen ville tage turen hele vejen rundt.

Hun cykler gennem Kauppinen, hvor nogle heste glor på hende fra deres indhegning. Da hun passerer broen over Torneälven, ser hun to smådrenges fiske med flue et stykke nede ad strømmen.

Vejen løber parallelt med elven. Landsbyen sover. Hun passerer turistområdet og kroen, den gamle Konsumbutik og det grimme forsamlingshus. Hjemstavns museets sølvgrå tømmervægge og de hvide tågeslør på engen inden for stengærdet.

Helt ude i udkanten af landsbyen, hvor vejen ender, står den mørkerøde trækirke. Der lugter af frisk tjære fra tagspånernerne.

Klokketårnet er bygget sammen med stakittet. For at komme ind i kirken går man ind gennem klokketårnet og hen ad en brolagt sti, som fører over til kirketrappen.

Den ene af de blå døre til klokketårnet står på vid gab. Pia stiger af cyklen og stiller den op ad stakittet.

Der skal være lukket, tænker hun og går langsomt hen mod porten.

Det pusler i birkekrattet til højre for stien ned til præstegården. Hendes hjerte slår hårdere, og hun står stille og lytter. Det var bare en svag puslen. Sikkert et egeren eller en markmus.

Endog bagdøren til klokketårnet er åben. Hun kan se lige gennem tårnet. Kirkeporten står også åben.

Nu hamrer hjertet vildt. Sune kan ganske vist have glemte døren til klokketårnet, hvis han har festet igennem her aftenen før midsommer. Men ikke kirkedøren. Hun kommer i tanker om de der unge mennesker, som smadrede kirkeruderne inde i byen og smed brændende klude derind. Det er et par år siden. Hvad er der nu sket? Hun ser en masse billeder for sit indre

blik. Altertavlen sprayet til og overpisset. Lange knivmærker på de nymalede kirkebænke. Formodentlig er de kommet ind ad et vindue og har derefter åbnet døren indefra.

Hun bevæger sig hen mod kirkeporten. Går langsomt. Lytter vagtsomt i alle retninger. Hvordan er det kommet hertil? Smådrenge, der burde have travlt med at tænke på piger og udbore knallerter. Hvordan bliver de kirkebrændere og trækkerdrengene?

Da hun er kommet gennem våbenhuset, standser hun op. Står under orgelgalleriet, hvor der er så lavt til loftet, at højere personer er nødt til at dukke sig. Der er stille og dunkelt i kirken, men alt forekommer normalt. Kristus, Laestadius og lappedeigen Maria lyser ubesmittet fra altertavlen. Og alligevel er der noget, der får hende til at tøve. Der er et eller andet, der ikke stemmer herinde.

Der ligger seksogfirs lig under kirkegulvet. Som regel tænker hun ikke på dem. De hviler i fred i deres grave. Men nu føler hun deres uro stige op gennem gulvet og stikke som nåle under fødderne.

Hvad er der med jer? tænker hun.

Altergangen er dækket af et vævet rødt tæppe. Lige der, hvor orgelgalleriet slutter, og kirkerummet åbner sig op mod loftet, ligger noget på tæppet. Hun bøjer sig ned.

En sten, tænker hun først. En lille hvid flis af en sten.

Hun tager den op med tommel og pegefinger og går op mod sakristiet.

Men døren ind til sakristiet er låst, og hun vender sig om for at gå ned ad altergangen igen.

Når hun står oppe foran alteret, kan hun se den nederste del af orglet. Det er næsten helt skjult af stræbepillen, en skillevæg af træ, der går tværs over kirkerummet fra taget og en tredjedel ned. Men den underste del af orglet kan hun se. Og hun ser et par fødder hænge ned foran orgelgalleriet.

Hendes første, umiddelbare tanke er, at nogen har lukket sig

ind i kirken og hængt sig. Og lige netop i dette første sekund bliver hun vred. Føler, at det er hensynsløst. Derefter tænker hun overhovedet ingenting. Løber ned ad altergangen og forbi stræbepillen, og så ser hun den krop, der hænger foran orgelpiberne, og det samiske soltegn.

Kroppen hænger i et reb, nej, det er ikke et reb, det er en kæde. En lang jernkæde.

Og nu ser hun de mørke pletter på tæppet på nøjagtig det sted, hvor stenflisen lå.

Blod. Kan det være blod? Hun bøjer sig ned.

Og så forstår hun det. Den sten, hun har mellem tommel og pegefinger. Det er jo ingen sten. Det er en flis af en tand.

Op på benene. Fingrene slipper den hvide flis, smider den næsten fra sig.

Hånden fisker telefonen op af lommen, taster et-et-to.

Nu har hun en fyr, der lyder så forbandet ung, i den anden ende. Samtidig med at hun svarer på hans spørgsmål, rykker hun i døren op til orgelgalleriet. Den er låst.

”Den er låst,” siger hun til ham. ”Jeg kan ikke komme derop.”

Hun styrter tilbage til sakristiet. Ingen nøgle til orgelgalleriet. Kan hun bryde døren op? Med hvad?

Fyren i den anden ende råber for at få hendes opmærksomhed. Han siger, hun skal vente udenfor. Der er hjælp på vej, lover han.

”Det er Mildred,” råber hun. ”Det er Mildred Nilsson, som hænger der. Hun er vores præst. Gud, hvor ser hun ud!”

”Er du udenfor nu?” spørger han. ”Er der nogen i nærheden?”

Fyren i telefonen får hende ud på kirketrappen. Hun fortæller ham, at der ikke er nogen mennesker inden for synsvidde.

”Afbryd ikke forbindelsen,” siger han. ”Bliv hængende i røret. Der er hjælp på vej. Du må ikke gå ind i kirken igen.”

”Må jeg tænde en smøg?”

Det må hun godt. Det er okay, at hun lægger telefonen fra sig.

Pia sætter sig på kirketrappen med telefonen ved siden af sig. Ryger og noterer sig, hvor rolig og fattet hun føler sig. Men cigaretten brænder så dårligt. Til sidst ser hun, at hun har sat ild til filteret. Efter syv minutter hører hun udrykningssirener i det fjerne.

De tog hende, tænker hun.

Og nu begynder hænderne at ryste. Cigaretten ryger sig selv.

De svin. De tog hende.

Fredag

den 1. september

REBECKA MARTINSSON STEG ud af bådtaxien og så op mod Lidö Herregård. Eftermiddagssol på den lysegule facade med de hvide træudskæringer. Masser af mennesker ude på den store gårdsplads. Nogle hættemåger dukkede op ud af det blå og skreg over hendes hoved. Emsige og irriterende.

At I gider, tænkte hun.

Hun gav føreren for mange drikkepenge. Kompensation for, at hun svarede med enstavelserord, da han prøvede at komme i snak med hende.

”Jaså, nu skal der nok festes,” sagde han med et nik i retning af hotellet.

Hele advokatfirmaet var troppet op. Næsten to hundrede personer daskede rundt deroppe. Talte sammen i grupper. Løsrev sig og vandrede videre. Man gav hånd, uddelte kindkys. Der var stillet en række store grillsteder frem. Nogle hvidklædte personer anrettede en grillbuffet på et langbord med dug. De pilede frem og tilbage mellem hotellets køkken og langbordet som hvide mus iført komisk høje kokkehuer.

”Ja,” svarede Rebecka og slængte rejsetasken i imiteret krokodilleskind over skulderen. ”Men man har overlevet det, der er værre.”

Han udstødte en kort latter og for af sted, så forstavnen løftede sig op over vandet. En sort kat smuttede lydløst ned fra anløbsbroen og forsvandt i det høje græs.

Rebecka begyndte at gå. Det var en træt ø efter sommeren. Nedtrampet, udtørret og nedslidt.

Her har de gået, tænkte hun. Alle børnefamilierne med skovturstæpper, alle de småberusede, velklædte sejlere.

Græsset var sprødt og gulnet. Træerne støvede og tørstige. Hun kunne forestille sig, hvordan der så ud i skoven. Under blåbærbuske og bregner flød det garanteret med flasker, dåser, brugte kondomer og menneskefækalier.

Stien op til hotellet var hård som beton. Som den sprukne ryg på en fortidsøgle. Hun var selv en øgle. Netop landet med sit rumfartøj. Iført menneskedragt og på vej til ildprøven. At imitere menneskelig adfærd. Betragte de andre og opføre sig nogenlunde ligesådan. Bare nu forklædningen ikke gik op i sømmene.

Nu var hun næsten fremme ved gårdspladsen.

Styr dig nu, sagde hun til sig selv. Du skal nok klare det her.

Efter at hun havde dræbt de der mænd i Kiruna, havde hun varetaget sit job i advokatfirmaet Meijer & Ditzinger, som om intet var hændt. Det var gået fint, troede hun. I virkeligheden var det gået ad helvede til. Hun havde ikke tænkt på blodet og ligene. Når hun nu tænkte tilbage på tiden før sygemeldingen, kunne hun ikke rigtig huske, at hun overhovedet havde tænkt. Hun havde troet, hun arbejdede. Men til sidst havde hun blot flyttet papir fra den ene bunke til den anden. Ganske vist sov hun dårligt. Og blev ligesom fraværende. Det kunne tage en evighed bare at gøre sig i stand om morgenen og komme af sted på arbejde. Katastrofen kom bagfra. Hun nåede aldrig at se den, før den kastede sig over hende. Det var i forbindelse med en ganske trivial sag. Klienten havde spurgt til opsigelsestiden på en lejekontrakt. Og hun havde svaret helt hen i vejret. Mappen med alle aftalerne lå lige for næsen af hende, men hun havde ikke anet, hvad der stod. Klienten – et fransk postordre-firma – havde afkrævet advokatfirmaet erstatning.

Hun huskede, hvordan Måns Wenngren, hendes chef, havde kigget på hende. Ildrød i ansigtet bag skrivebordet. Hun havde

forsøgt at sige op, men det var han ikke gået med til.

”Det vil jo stille firmaet i et overordentlig dårligt lys,” havde han sagt. ”Alle vil tro, du er blevet opfordret til at forlade din stilling. At vi svigter en medarbejder med psykiske ... som ikke har det godt.”

Samme eftermiddag forlod hun vaklende kontoret. Og da hun stod ude på Birger Jarlsgatan i efterårsmørket med lyset fra de dyre biler, der susede forbi, og forretningernes smagfuldt indrettede udstillingsvinduer og værtshusene nede ved Stureplan, var hun blevet overmandet af en voldsom følelse af, at hun aldrig ville være i stand til at vende tilbage til Meijer & Ditzinger. Hun havde følt, at hun ville så langt væk fra dem som muligt. Men sådan skulle det ikke gå.

Hun blev sygemeldt. Først én uge ad gangen. Derefter i månedsvis. Lægen havde opfordret hende til at foretage sig ting, hun trivedes godt med. Hvis der var noget ved hendes job, hun syntes om, skulle hun fortsætte med det.

Efter Kiruna havde advokatfirmaet for alvor fået vind i sejlene, hvad angik straffesager. Hendes navn og billede var ganske vist holdt uden for aviserne, men firmaets navn blev flittigt nævnt i medierne. Og det havde givet resultat. Folk henvendte sig og ville repræsenteres af ”hende pigen, der var oppe i Kiruna”. De fik det standard svar, at firmaet kunne bistå med en mere erfaren strafferetsadvokat, men at hende pigen kunne være bisidder samt assistere. På den måde fik man en fod indenfor i de store retssager, der havde mediernes bevågenhed. I denne periode var der tale om to gruppevoldtægter, et rovmord og en bestikkelsesskandale.

Ledelsen foreslog, at hun fortsatte med at møde op i retten, selv mens hun var sygemeldt. Det skete jo ikke så tit. Og det var en god måde at holde kontakten med jobbet ved lige på. Og hun behøvede ikke forberede sig. Bare være bisidder. Men kun hvis hun havde lyst, naturligvis.

Hun var gået med til det, da hun ikke mente, hun havde

noget valg. Hun havde gjort firmaet til skamme, skaffet dem en erstatningssag på halsen og mistet en klient. Det var umuligt at sige nej. Hun stod i gæld til dem og nikkede og smilede.

De dage, hvor hun skulle møde i retten, fik hun i det mindste halet sig op af sengen. Almindeligvis var det de tiltalte, der først tiltrak sig nævningenes og dommerens blik, men nu var hun cirkussets store trækplaster. Hun fæstede blikket på bordet foran sig og lod dem glo. Forbrydere, dommere, anklagere, nævninge. Hun kunne næsten høre deres tanker: ”Nå, så dér er hun ...”

Nu var hun nået frem til gårdspladsen uden for herregården. Her var græsset pludselig grønt og frisk. Sprinkleren måtte have kørt på højtryk i den tørre sommer. Årets sidste vilde roser udsendte et duftspor, der fulgte aftenbrisen ind mod land. Luften var behageligt varm. De yngre kvinder var iført ærmeløse lærredskjoler. De lidt ældre skjulte overarmene i tynde bomuldstrøjer fra Iblues og Max Mara. Mændene havde ladet slipsene blive derhjemme. De ilede frem og tilbage i deres Gant-bukser med drinks til damerne. Tjekkede gløderne i grillene og sludrede jovialt med køkkenpersonalet.

Hun granskede menneskemængden. Ingen Maria Taube. Ingen Måns Wenngren.

Og der kom en af advokatfirmaets partnere hen mod hende, Erik Rydén. På med smilet.

”Er det hende?”

Petra Wilhelmsson så Rebecka Martinsson komme op ad stien mod herregården. Petra var nyansat i firmaet. Hun stod lænet op ad trappegelænderet uden for hovedindgangen. Ved hendes ene side stod Johan Grill, også nyansat, og ved hendes anden side stod Krister Ahlberg, en strafferetsadvokat i trediveårsalderen.

”Ja, det er hende,” bekræftede Krister Ahlberg. ”Firmaets egen lille Modesty Blaise.”

Han tømte sit drinkglas og stillede det med et lille smæld

på gelænderet. Petra rystede langsomt på hovedet.

”Tænk, at hun har slået et menneske ihjel,” sagde hun.

”Tre mennesker, faktisk,” sagde Krister.

”Gud, jeg får kuldegysninger! Se lige!” sagde Petra og holdt armen op mod de to opvartende kavalerer.

Krister Ahlberg og Johan Grill betragtede opmærksomt hendes arm. Den var slank og brun. Nogle få, meget fine dun var bleget næsten hvide af sommersolen.

”Det er altså ikke, fordi hun er en kvinde,” fortsatte Petra, ”men hun ligner ikke typen, der ...”

”Det var hun jo heller ikke. Hun endte med at få et nervesammenbrud. Og hun kan ikke passe sit arbejde. Er sommetider bisidder ved de saftige straffesager. Og en anden én må tage det tunge læs og sidde på kontoret med mobilen tændt for det tilfælde, at noget skulle dukke op. Mens hun er den berømte.”

”Er hun berømt?” spurgte Johan Grill. ”Man skrev da ikke om hende, vel?”

”Nej, men i juristkredse ved alle, hvem hun er. Juristsverige er så lille, det vil du snart opdage.”

Krister Ahlberg opmålte en centimeter med højre hånds tommel og pegefinger. Han så, at Petras glas var tomt, og overvejede, om han skulle tilbyde at fylde det. Men i så fald måtte han lade lille Petra være alene med Johan.

”Gud,” sagde Petra, ”gad vide, hvordan det føles at dræbe et menneske.”

”Lad mig præsentere jer for hinanden,” sagde Krister. ”Vi arbejder ikke i samme afdeling, men vi tog det samme kursus i kontraktsret. Vi må lige vente, til Erik Rydén har sluppet hende.”

Erik Rydén omfavnede Rebecka og bød hende velkommen. Han var en kraftig mand og fik det hurtigt med varme under sine værtsforpligtelser. Hans krop dampede som en mose i august. En dunst af Chanel Pour Monsieur og alkohol. Hendes

højre hånd gav ham en serie raske klap på ryggen.

”Herligt, du kunne komme,” sagde han med sit allerbredeste smil.

Han tog hendes rejsetaske og gav hende et glas champagne og en værelsesnøgle til gengæld. Rebecka så på nøgleringen. Det var en hvid og rødmalet træstump, der var fastgjort til nøglen med en kunstfærdig lille knop.

For det tilfælde, gæsterne bliver fulde og taber dem i vandet, tænkte hun.

De udvekslede nogle ligegyldigheder. Pragtfuldt vejr. Bestilte det til dig, Rebecka. Hun lo høfligt, spurgte, hvordan det gik. Jo, for fanden, så sent som i sidste uge havde han landet en stor klient inden for bioteknikbranchen, der stod over for en fusion med et amerikansk firma, så de havde masser at se til lige nu. Hun lyttede og smilede. Så ankom endnu en forsinket gæst, og Erik måtte videre med sine værtspligter.

En advokat fra straffesagsafdelingen kom hen til hende. Han hilste, som var de gamle bekendte. Hun ransagede febrilsk sin hjerne for at komme i tanker om hans navn, men det var som bortblæst. Han havde to nyansatte på slæb, en pige og en fyr. Fyren havde en blond manke oven over et ansigt, der havde den type solbrændthed, man kun får af sejlads. Han var en anelse lavstammet og bred over skuldrene. Firkantet, fremstående hage, og fra den opsmøgede, dyre bluse stak to muskuløse underarme frem.

Som en tjekket Karl-Alfred, tænkte hun.

Pigen var også blond. Manken fastklemt med et par dyre solbriller oven på hovedet. Smilehuller i kinderne. En trøje, der matchede hendes kortærmede bluse, hang over Karl-Alfreds arm. De hilste på hinanden. Pigen kvidrede som en solsort. Hun hed Petra. Karl-Alfred hed Johan, og så hed han noget fint til efternavn, men det lykkedes ikke Rebecka at lagre det i hukommelsen. Sådan var det blevet det sidste år. Tidligere havde hun haft forskellige bokse i hovedet, hvori hun kunne

sortere information. Nu var der ingen bokse. Alt væltede ind hulter til bulter, og det meste faldt ved siden af. Hun smilede og trykkede deres hænder tilpas fast. Spurgte, hvem de arbejdede for i firmaet. Hvordan de trivedes. Hvad de havde skrevet speciale om, og hvor de havde tjenstgjort som fuldmægtige. Ingen spurgte hende om noget.

Hun krydsede videre mellem grupperne. Alle stod parat med linealen i lommen. Målte hinanden. Sammenlignede med sig selv. Løn. Bopæl. Navn. Hvem man kendte. Hvad man havde foretaget sig i sommerens løb. En var ved at bygge et hus i Nacka. En anden ledte efter en større lejlighed, nu da barn nummer to var kommet, helst i den rigtige ende af Östermalm.

”Jeg er totalt smadret,” udbrød husbyggeren med et lykkeligt smil.

En nylig fraskilt i selskabet henvendte sig til Rebecka.

”I maj måned var jeg faktisk oppe i din hjemegn,” sagde han. ”Stod på ski mellem Abisko og Kebnekaise, man måtte stå op klokken tre om natten og løbe på den frosne sneskorpe. Om dagen var sneen så blød, at man sank helt igennem. Så gjaldt det bare om at ligge i forårssolen og nyde det.”

Stemningen blev med ét anstrengt. Var han nødt til at nævne hendes hjemegn? Kiruna trængte sig ind mellem dem som et spøgelse. Pludselig opremsede alle navnene på tusind andre steder, man havde besøgt. Italien, Toscana, forældre i Jönköping og Legoland, men Kiruna ville ikke forsvinde. Rebecka cirkulerede videre, og alle drog et lettelsens suk.

De ældre jurister havde været i deres sommerhuse på Vestkysten, i Skåne eller ude i skærgården. Arne Eklöf havde mistet sin mor og fortalte åbenhjertigt Rebecka om, hvordan sommeren var gået med at skændes om dødsboet.

”Ja, fjøj for den lede,” sagde han. ”Når Vorherre kommer med døden, kommer Djævelen med arvingerne. Lidt mere?”

Han nikkede mod hendes glas. Hun afslog. Han sendte

hende et næsten vredt blik. Som om hun havde sagt nej til yderligere betroelser. Formodentlig var det nøjagtig, hvad hun havde gjort. Han vandrede hen mod bordet med drikkevarer. Rebecka blev stående og fulgte ham med blikket. Det var anstrengende at tale med folk, men et mareridt at stå der alene med sit tomme glas. Som en stakkels potteplante, der ikke engang kan bede om vand.

Jeg kan gå på toilettet, tænkte hun og så på uret. Og jeg kan blive derinde i syv minutter, hvis der ikke er kø. Tre, hvis der står nogen udenfor og venter.

Hun så sig om efter et sted at stille sit glas. I samme øjeblik dukkede Maria Taube op ved siden af hende. Hun rakte hende et lille bæger med waldorfsalat.

”Spis,” sagde hun. ”Bare synet af dig er jo angstfremkaldende.”

Rebecka tog imod salaten. Erindringen om begivenhederne i foråret for gennem hende, da hun så på Maria.

Skarp forårssol uden for Rebeckas beskidte vinduer. Men hun har persienerne trukket ned. En formiddag midt på ugen kommer Maria på besøg. Bagefter undrer Rebecka sig over, hvordan det gik til, at hun lukkede hende ind. Hun burde være blevet liggende og have gemt sig under dynen.

Men nu. Hun går hen til hoveddøren. Knap nok bevidst om dørklokkens ringetoner. Nærmest fraværende fjerner hun sikkerhedskæden. Så drejer hun på smæklåsen med venstre hånd, mens højre hånd trykker dørhåndtaget ned. Hjernen er koblet fra. Nøjagtig ligesom når man pludselig opdager, at man står foran sit åbne køleskab og undrer sig over, hvad man overhovedet laver ude i køkkenet.

Bagefter tænker hun, at der måske boede en klog lille person inde i hende. En lille pige i røde gummistøvler og flydevest. En overlever. Og at den lille pige havde genkendt de der lette, hurtige skridt.

Pigen til Rebeckas hænder og fødder: ”Schh, det er Maria. Sig det ikke til hende. Få hende bare op af sengen og sørg for, at hun åbner døren.”

Maria og Rebecka sidder i køkkenet. De drikker kaffe uden noget til. Rebecka siger ikke meget. Pyramiden af stinkende tallerkener ved vasken, dyngerne af breve og reklamer og aviser på entrégulvet, det krøllede og svedige tøj, hun har på, fortæller alligevel alt.

Og midt i det hele begynder hendes hænder at ryste. Hun må sætte kaffekoppen fra sig på bordet. Hænderne flakser formåsløst som et par høns uden hoved.

”Ikke mere kaffe til mig,” siger hun i et forsøg på at lave sjov.

Hun udstøder en kort latter, men det lyder snarere som et klangløst skrald.

Maria ser hende ind i øjnene. Rebecka fornemmer, at hun ved det. Hvordan Rebecka sommetider står ude på altanen og ser på den hårde asfalt nedenfor. Og hvordan hun sommetider ganske enkelt ikke er i stand til at gå ud og ned til butikken, men må leve af det, der er i huset. Drikke te og spise agurkesalat direkte fra glasset.

”Jeg er ikke psykolog,” siger Maria, ”men jeg ved, det bliver værre, hvis man ikke spiser og sover. Og du må klæde dig på om morgenen og komme ud.”

Rebecka gemmer hænderne under spisebordet.

”Du tror garanteret, jeg er blevet sindssyg.”

”Sødeste ven, i min familie myldrer det med kvinder med dårlige nerver. De besvimer og dåner, lider af hypokondri og får angstanfald for et godt ord. Og min moster, har jeg fortalt dig om hende? Den ene dag sidder hun på den lukkede og skal have hjælp til at komme i tøjet. Ugen efter opretter hun en Montessori-børnehave. Det dér er jeg så vant til.”

Næste dag tilbyder en af partnerne, Torsten Karlsson, Rebecka at låne hans ødegård. Maria har arbejdet for Torsten

med virksomhedsjura, før hun skiftede afdeling og begyndte at arbejde sammen med Rebecka for Måns Wenngren.

”Du vil gøre mig en tjeneste,” siger Torsten. ”Så slipper jeg for at være bekymret for, om der har været indbrud, og tage derned bare for at vande. Egentlig burde jeg jo sælge stedet, men det er også et fandens besvær.”

Hun burde selvfølgelig have sagt nej. Det var helt indlysende. Men hende pigen i røde gummistøvler sagde ja, før hun overhovedet fik åbnet munden.